

РЕШЕНИЕ

№ 1942

гр. София, 25.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 26.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Адриан Янев

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12392** по описа за **2020** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 208 и сл. АПК.

Образувано е по касационна жалба на директора на А. А. Ф. срещу Решение от 21.10.2020 г., постановено по НАХД № 7342 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление № 42-0000673 от 22.04.2020 г., издадено от директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – [населено място], с което на касатора на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАвП е наложена глоба в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 18, т. 3 от Наредба № 34/06.12.1999 г. и глоба в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 18, т. 5 от Наредба № 34/06.12.1999 г.

В жалбата се излагат съображения за допуснати съществени нарушения от административно – наказващия орган и съда. Не била изискана преписка УРИ № 226р-22673/19 г. по описа на 02 РУ- СДВР и не е разпитан свидетелят по съставяне на АУАН, поради което не била установена фактичката обстановка. Счита, че неправилно са приложени сроковете по чл. 34 ЗАНН. Правят се лаконични оплаквания за неправилно приложение на закона и недоказаност на нарушенията. От касационната инстанция се отмяна на решението на СРС и постановяване на ново, с което да се отмени наказателното постановление.

Ответникът в касационното производство не изразява становище по жалбата.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за

неоснователност на жалбата.

Административен съд - София-град, XI – ти касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Административнонаказателната отговорност на касатора, с оглед приетите от първоинстанционния съд за установени факти, е била ангажирана за това, че на 24.09.2019г. около 15.55 часа в [населено място], полицейски служители от 02 РУ - СДВР спрели за проверка А. Ф., който управлявал таксиметров автомобил „Фиат” с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на О. Н. Ф., по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]в [населено място].

Ф. управлявал таксиметров автомобил с поставен и открит знак „такси“ и включен електронен таксиметров апарат с фискална памет на свободен режим (зелена светлина). Същият не е представил валидно удостоверение за психологическа годност и валидно удостоверение водач на лек таксиметров автомобил, като последното при проверка в базата данни е с № 012714/04.11.2001 г. и валидност до 30.06.2018 г.

Материалите са изпратени по компетентност на СРП с оглед евентуално извършване на престъпление по смисъла на чл. 324 ал. 1 НК. С постановление от 10.01.2020 г. прокурор от СРП отказал да образува наказателно производство и изпратил препис от постановлението на началника на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация” за преценка и налагане на административно наказание.

Въз основа на горното постановление на СРП, свидетелят А. Г. К., на длъжност „инспектор” към Регионална дирекция „Автомобилна администрация-С.” съставил АУАН № 276212/31.01.2020 г. А. Ф. отказал същият да му бъде връчен, като този негов отказ бил удостоверен с имената и подписа на един свидетел. Водачът депозирал срещу акта „обяснение”, имащо характер на възражение по смисъла на чл. 44 ал. 1 ЗАНН с доводи, идентични с тези във въззивната жалба.

Наказващият орган приел фактическата обстановка установена от СРП и издал наказателно постановление № 42-0000673/22.04.2020г. на директора на РД „Автомобилна администрация“ – С..

Въззивният съд е приел, че при издаването на НП и АУАН не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. АУАН и НП са съставени, респ. издадени от компетентни органи, в кръга на техните пълномощия, при спазване на посочените в чл. 34 ЗАНН срокове, като мотивирано е изложил защо не приема за основателни възраженията на водача за нарушението им. Приел е, че по безспорен начин, въз основа на събраните и кредитирани от съда доказателства по делото, са доказани извършване на нарушенията на чл. 18, т. 3 и т. 5 от Наредба № 34/1999г., самоличността на нарушителя, както и неговата вина. Обсъдил е подвеждане на нарушенията под съответната санкционна норма, размера на наказанията и липсата на предпоставки за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Мотивирано е изложил подробни съждения и е отговорил на всички оплаквания, изложени в жалбата, с която е сезиран. С тези изводи и мотиви, първоинстанционния съд е потвърдил изцяло издаденото наказателно постановление и в двата негови пункта.

Така постановеното решение е неправилно.

Съгласно действащия към релевантния момент чл. 18 от Наредба № 34/1999 г. за таксиметров превоз на пътници (изм., ДВ, бр. 53 от 26.06.2018 г.) водачът на лек таксиметров автомобил трябва да отговаря на следните изисквания: 1. да притежава свидетелство за управление на МПС; 2. да не е осъждан за умишлено престъпление от общ характер и да не е лишен по съдебен или административен ред от правото да управлява моторно превозно средство; 3. да е психологически годен по смисъла на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата; 4. (отм. - ДВ, бр. 13 от 2012 г.) и 5. да притежава удостоверение „Водач на лек таксиметров автомобил“, валидно за съответната община (приложение № 7).

Съгласно чл. 93, ал. 1, т. 1 Закона за автомобилния превоз (ЗАвП) водач на моторно превозно средство, който извършва обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници и товари без издадено за моторното превозно средство удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, заверено копие на лиценз на Общността, разрешение, документ за регистрация или други документи, които се изискват от регламент на европейските институции, от този закон и от подзаконовите нормативни актове по прилагането му, се наказва със: глоба 2000 лева - при първо нарушение.

Съгласно разпоредбата на чл. 178в, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), е предвидено, че се наказва с глоба в размер 500 лева водач, който извършва таксиметрови, превози за собствена сметка или обществени превози на пътници или товари без валидно удостоверение за психологическа годност.

Нормата по чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАвП обявява за нарушение упражняването на дейност без валиден документ, като видовете документи са общо посочени, а в случая на чл. 178в, ал. 5 ЗДвП е конкретизиран документът, чиято валидност се изисква, а именно - удостоверение за психологическа годност, като следва да се отбележи, че документът на жалбоподателя с психологическа годност е бил с изтекъл срок. Налице е специален състав на нарушението – чл. 178в, ал. 5 ЗДвП, доколкото се посочва видът на документа.

Субектите адресат на нормите на чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАвП и на чл. 178в, ал. 5 ЗДвП не са идентични, доколкото в първата се коментира обществен превоз или превоз за собствена сметка, а във втората норма, която касае и настоящият случай, урежда и конкретизира именно психологически негоден водач, извършващ таксиметров превоз, разграничен от посочените в същата разпоредба.

По тази причина санкцията за така извършеното нарушение, която Ф. е следвало да понесе, е предвидената такава съобразно разпоредбата на чл. 178в, ал. 5 от ЗДвП - глоба в размер на 500 лева, а не тази наложена му съобразно разпоредбата на чл. 93, ал. 1, т. 1 от ЗАвП. Административно – наказващият орган погрешно е определил конкретната материалноправна норма, под която следва да бъде подведено описаното нарушение. В настоящия случай е невъзможно преквалифициране на деянието с прилагане на „закон за еднаквото или по – лекото наказуемо нарушение“, тъй като обсъжданият състав се намира друг нормативен акт, а и част от съставомерните признаци се различават. Неизпълнението на горните изисквания води до нарушение на нормата на чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН, поради което следва да се отмени наказателното постановление, с което на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАвП е наложена глоба в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 18, т. 3 от Наредба № 34/1999 г. за таксиметров превоз на пътници.

Допуснато е съществено процесуално нарушение по отношение на пункт 2 от наказателното постановление, с което основание чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАвП е наложена

глоба в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 18, т. 5 от Наредба № 34/1999 г., тъй като касаторът не е представил валидно удостоверение водач на лек таксиметров автомобил.

Разпоредбата на чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАвП регламентира случаите, при които се извършва превоз без издаден документ, а чл. 93, ал. 2 ЗАвП се отнася за случаите, при които не се представя съответния документ, при което санкцията е значително по – ниска (глоба от 100 лева). Подобно разграничение е предвидено и в чл. 31, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата, според която водачът е длъжен да носи и представи съответните документи, изброени в 31, ал. 1, т. 1 – т. 5 от Наредбата, а в чл. 18 от Наредбата посочва документите, необходими за получаване на удостоверението. Налице е разминаване на фактическите констатации с приложимата материалноправна норма, тъй като в НП се описва, че касаторът не е представил документ, а се санкционира, че извършва дейност без да му е издаден документ. Действително при липсата на издаден документ е невъзможно същият да бъде представен, но това не отменя задължението на административнонаказващият да опише надлежно нарушението, а именно „извършване на превоз без издаден документ“. Посоченото нарушение е съществено, доколкото е свързано с описанието на нарушението и противоречието в наказателното постановление, с което се нарушава правото на защита.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че решението на въззивния съд при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде отменено. На основание чл. 222, ал. 1 от АПК делото следва да бъде решено по същество, като се отмени изцяло наказателното постановление.

Касаторът не претендира разноси и не представя доказателства за извършването им, поради което такива не следва да се присъждат.

По изложените съображения и на основание [чл. 221, ал. 2 АПК](#) и чл. 222, ал. 1 АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 [ЗАНН](#), Административен съд София – град, XI – ти касационен състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ Решение от 21.10.2020 г., постановено по НАХД № 7342 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 121 – ви състав, и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ изцяло наказателно постановление № 42-0000673 от 22.04.2020 г., издадено от директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – [населено място], с което на А. А. Ф., ЕГН [ЕГН] на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАвП е наложена глоба в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 18, т. 3 от Наредба № 34/06.12.1999 г. и на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАвП е наложена глоба в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 18, т. 5 от Наредба № 34/06.12.1999 г.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: